

Dochter van

Dochter van

Nicole Claeys

Roman

2020

Beefcake Publishing

Verbeeldingskracht werd ons gegeven om te compenseren wat we niet zijn. Gevoel voor humor om troost te bieden voor wat we wel zijn.

– Francis Bacon

Filibèren

Ik trek de latex handschoenen uit en slaak een zucht. Alsof ik van een strakke dwangbuis word bevrijd.

Het vieze rubber belandt in het pedaalemmertje onder de wasbak.

Mijn gebaren zijn loom. Het gelaat in de spiegel vaal.

Ik bekijk het wat nauwgezet. De lijnen die aan de neusvleugels starten, tekenen zich af. Ik heb nochtans niet lopen lachen.

Ze zijn het gevolg van het gezicht dat ik trek als ik in opperste concentratie ben. Vannacht te veel en te lang.

Mijn ogen zoeken de klok aan de muur achter me. In spiegelbeeld lees ik het uur. Het is halfvier.

Met wat geluk kan ik nog enkele uren rusten voor ik mijn toer op E3 begin. Met veel geluk zit slapen er ook nog in.

Ik blijf de ogen in de spiegel aanstaren en luister naar de secondewijzer.

In een van de spoedboxen hoor ik een man roepen. Snelle voetstappen op de gang.

Daarna is het weer stil. Op het geluid van de secondewijzer na.

Zorgvuldig was ik mijn handen en onderarmen. Drie velletjes papier trek ik in evenveel korte bewegingen uit de houder aan de muur.

In een automatische sequentie van handelingen gooi ik de natte propfen papier in de vuilbak en druk op het pompje van de ontsmettingsalcohol. Terwijl ik mijn handen wrijf, verspreidt de vertrouwde geur zich in het kleine slaapvertrek.

Ik draai me om.

‘Halfvier,’ herhaal ik zonder geluid te maken. Over goed twee uur breekt de dag aan. Maar daglicht komt hier nooit binnen.

Ik inspecteer de enge ruimte.

Het eenpersoonsbed en de metalen kast in het verlengde zijn de enige meubelstukken. Ze baden in het witte kunstlicht. Behalve de klok aan de ene muur hangt boven de deur ook een kruisbeeld. Is werkelijk nog niemand op het idee gekomen dat weg te halen? Alles in deze kamer aan het einde van de gang straalt eenzame tristesse uit. Van een soort waar zelfs de Zoon van God niets aan kan veranderen.

Langzaam loop ik naar het onbeslagen bed. En hoewel ik doodmoe ben, bekijk ik het afkerig.

Het laken met ziekenhuislogo. De dunne, groen-witte deken van katoen aan het voeteinde. Aan het andere uiteinde een beige plastic hoofdkussen met de opgevouwen sloop erbovenop. Minder uitnodigend kan haast niet.

Achter me zwaait de deur plotsklaps open. Ik schrik heftig. Snel draai ik een kwart om mijn as. Te snel, want ik struikel tegen het bed en val er half gedraaid op.

Xavier komt haastig binnen. Vlug, maar voorzichtig sluit hij de deur achter zich. De luchtverplaatsing brengt zijn parfum naar mijn neusgaten.

Instinctief trek ik mijn bovenlichaam achteruit, maar hij is al bij me. De geur vult nu mijn hele hoofd. Ik duizel licht.

Voor ik het helemaal beseft, ligt hij boven op me.

Zijn lichaam voelt massief. Ik kronkel me uit een pijnlijke houding, maar Xavier merkt het niet.

‘Ik word verdomd bloedgeil als ik je zo geconcentreerd zie werken,’ hijgt hij dicht tegen mijn oor. Zijn warme adem glijdt uit over mijn ongemakkelijk gerekte nek.

Onhandig duw ik het logge gewicht wat van me af zodat ook het onderste deel van mijn lichaam pijnloos kan liggen.

Sterk gemotiveerd bevochtigt Xavier meerdere plekken van mijn hals. Zijn buik is voelbaar tegen mijn magere lichaam.

Ik heb hem niet gekend zonder die buik. Een wat pafferig gezicht en een opgezet lijf.

Ooit moet hij er anders hebben uitgezien. Knap ongetwijfeld ook. Bij goed licht kan je dat merken. Een knappe, jonge, veelbelovende spoedarts. Ooit. En zeker voor de drankduivel hem kwam bezoeken.

Hoeveel keren heb ik Xavier zichzelf aan een infuus weten leggen sinds ik hier werk? Het is zijn geheime middeltje om bij aanvang van zijn dienst de kater te bestrijden die hij meeneemt van de avond ervoor. Al is zijn remedie nu ook weer niet meer zo'n geheim.

Twee keer? Of was meer?

Neen. Twee keer zag ik het. Ik weet het zeker.

De eerste keer was met dat zware verkeersongeluk in het voorjaar. Enkele jaren geleden.

De mug is nog niet terug als ik op spoed arriveer. Ik vind het al verdacht dat ik Xavier nergens zie. Koen verwijst me door naar dit kamertje, achteraan in de gang. Ik open de deur en zie Xavier nog net afkoppelen. Zijn ogen en geur onthullen meteen zijn verhaal.

Even is hij gegeneerd, maar we hebben die ochtend wel andere zaken aan ons hoofd dan een half ontnuchterde spoedarts.

De tweede keer was de ochtend na de nieuwjaarsreceptie. Zowat iedereen op de receptie heeft al flink gedronken. We besluiten daarom over te schakelen op alcoholvrije alternatieven. Maar Xavier is er een paar uur eerder al vandoor gegaan. Wellicht kent hij betere plekken om zijn duivel te behagen dan onder collega's.

De volgende ochtend probeert hij zijn behandeling nauwelijks voor me te verbergen.

Twee keer dus.

Maar het scenario zal zich vermoedelijk al veel vaker voltrokken hebben. En als ik het al gezien heb, zijn er zonder twijfel meer mensen die de gewoontes van de spoedarts kennen.

En nu lig ik hier onder hem. Dokter Xavier Nuytens.

Hij schuift mijn ziekenhuishemd wild naar boven en trekt de rechtse cup van mijn bh naar beneden. Ik voel nu ook zijn erectie tegen mijn been. Of toch een halve, als ik het goed kan inschatten.

Zo verdomd bloedgeil zal ik hem dus wel niet gemaakt hebben. Met de gulzigheid van een boreling zuigt hij aan mijn tepel. Het doet best pijn. Of neen. Pijn is het niet. Toch niet als de pijn bij een hartinfarct. Of een gesprongen aneurysma. Creperen doe ik niet. Het zuigen is vooral onaangenaam.

Ligt dit aan Xavier of zouden alle mannen met valse voortanden zo belabberd aan tepels sabbelen?

Niet dat ik de behoefte voel het antwoord op die vraag zelf empirisch te onderzoeken. Na mijn shift op cardio nog een extra rondje op de geriatrie... Voor de wetenschap. Ik mag er niet aan denken.

Zo meteen is de volgende borst aan de beurt.

Daar zou ik geld op moeten inzetten, op de opeenvolging van handelingen tijdens seks met Xavier. Ik zou een aardig centje bijverdienen.

Verdorie. Heb ik wel al mijn materiaal voor sterilisatie klaargelegd?

Ook dat zal intussen wel tot mijn automatische handelingen behoren, mag ik hopen?

Voilà. Daar zijn we. Borst nummer twee.

De dag dat hij mijn bh stuktrekt, doe ik hem iets!

Zou dat waar zijn? Zou ik het Xavier aanrekenen wanneer hij mijn bh kapotmaakt? Financieel of hoe dan ook?

Zouden er al vrouwen geweest zijn die daar een scène over maakten?

Ik leg mijn hand op zijn hoofd en kijk ernaar.

Het lijkt alvast gepaster dan wanneer ik mijn hand gewoon op het bed naast me laat liggen.

Xavier begint aardig kaal te worden in de kruin. Dat ik dit nooit eerder heb opgemerkt. Misschien komt het door de overdosis aan kunstlicht in deze ruimte. Hij zou er beter aan doen dat te doven wanneer hij een vrouw binnendoet. Zijn echtgenote zou hem die tip gerust eens mogen influisteren.

Let op. We zijn bijna aan de volgende fase: penis uit de broek.

Xavier staat op en trekt me overeind. Hij kust me hevig op de mond. Zijn valse voortanden klikken tegen die van mij. Ik voel de trilling tot boven in mijn schedel. Nog wat harder en ik mag ook overschakelen op een kunstgebit.

En daar gaat zijn broek naar beneden.

Volgens mij is dat de enige reden waarom onze ziekenhuisbroeken elastieken hebben in plaats van knopen of een rits. Artsen gaan er veel te vaak uit.

Automatisch is mijn hand al naar zijn kruis gegaan. Zijn er eigenlijk nog dingen die ik bewust doe dezer dagen?

Zijn penis hangt inderdaad nog half neerwaarts.

‘Zijn Filiberke,’ zou Cindy zeggen.

Alles wat met seks te maken heeft, krijgt bij Cindy een variatie op de naam van Jommekes vriend. Zoals toen ze op mijn studio kwam en vroeg of ze even het bovenste deel van de duplex mocht zien.

‘Oh! Françoise! Hier gaat ge goed kunnen Filibèren!’

Ik glimlach om die herinnering.
Xavier kijkt me aan en raakt er blijkbaar door aangemoedigd.
Ruw ontdoet hij me van mijn hemd en mijn bh.
In één beweging draait hij me om, duwt me richting metalen kast
en buigt me voorover.
Zijn onderlijf stoot een aantal keren tegen me aan.
Met één hand trekt hij nu ook mijn broek naar beneden. Handig
toch die broeken met elastiek.
Ik voel hoe hij zich met zijn andere hand masturbeert.

Zie me hier nu staan. Naakt. Met mijn handen tegen een ijskoude
kast. Mijn bloot gat achteruit. Een masturberende vijftiger achter
me met de broek op de hielen.
Is dit het soort seks waarmee ik me tevreden moet stellen?
Hoe ben ik ooit in deze situatie verzeild geraakt?
Ach, laat ook maar...
Xavier pakt mijn hand en brengt die naar zijn erectie, of wat daar-
van in de maak is.
'Hier. Doe jij,' gebiedt hij me.
Nu moet ik Filiberke dus klaarmaken ter voorbereiding van een
gekunstelde zoektocht naar mijn vagina.
Waarom getroost deze man zich de moeite? Dit standje heeft ge-
zien zijn constitutionele eigenschappen weinig potentieel met het
oog op memorabele erotische succesverhalen. Uit nostalgie mis-
schien?
Het vooruitzicht op een orgasme blijft wel reëel voor hem. Deze
rakker zal niet rusten voor dat klusje geklaard is. Op een stootje
meer komt het wat Xavier betreft niet aan.
Mijn kans op een orgasme onder deze omstandigheden is echter
even groot als die op het winnen van het grote lot.

Zou het hem worst wezen? Ik heb er het raden naar. Maar mij zou het op zijn minst iets mogen uitmaken.

Al sinds mijn studies weet ik dat dit soort stiekeme seks niet zaligmakend is. Dat dergelijke toestanden met getrouwde mannen niet aan mij besteed zijn.

Waarom ben ik dan in deze oude, mistroostige gewoonte hervallen?

Of de mannen nu razend intelligent zijn of oerdom. Knapperig jong of onprettig oud. Sprankelend geluk leveren ze me hoege-naamd niet op. Om daar nog in te geloven heb ik meerdere formules genoeg kansen op slagen gegeven. Telkens vruchteloos.

Ik heb hier gewoon zo genoeg van.

‘Klaar jij je klusjes zelf maar, Xavier,’ spuug ik met verrassend veel minachting voor mijn collega uit.

In een wipje, sneller dan deze met Xavier, sta ik oog in oog met hem. Ik duw hem achteruit. Trek mijn broek op. Negeer de gestamelde woorden ‘Wat doe je nu?’. Doe mijn ziekenhuishemd weer aan. Vraag me even af of ik nog iets moet zeggen, maar zou niet weten wat. Fatsoeneer me daarom verder in stilte.

Ook Xavier vindt nu zijn blote kont ongepast. Nog verrast door de plotse kentering in plannen trekt hij mompelend zijn broek op. Ik grabbel mijn bh van het bed, gooi hem in mijn tas en loop ermee de gang op.

Cynthia kijkt op wanneer ik mijn hoofd achter de hoek van de verpleegpost steek.

‘Ik ben op E3, Cynthia. Je kan me bereiken op mijn DECT.’

‘Oké, dokter!’ antwoordt Cynthia vrolijk.

Wat heeft die het hier altijd naar haar zin. Ik zou eens moeten informeren welke pillen ze slikt voor ze komt werken.

Ik haat het wanneer ik in alles zo de pest heb.

Verdomme. Het enige wat ik wil, is met rust gelaten worden en slapen. Denkt die overjaarse bierpul nu echt dat hij me kan bespringen telkens wanneer ik in mijn wacht dienst opgeroepen word? Gewoon omdat het hem die eerste keer gelukt is?

‘Zielige vent,’ sis ik tegen mezelf, maar mezelf antwoordt zonder dralen: ‘En ik dan. Zielig vrouwmens.’

Ik krijg mijn gedachten niet gestopt.

In mijn mond proef ik een kleffe metaalsmaak.

‘Aaaaargh!’ gaat het luider dan ik voorzie. De weergalm brengt me in verlegenheid.

Gelukkig is er op dit uur niemand te zien in de traphal.

Als ik nu nog eens gewoon een uurtje of twee kon slapen.

Meer vraag ik niet.

De orkaan

Mijn eerste concrete herinnering.

We zijn in de badkamer. Mama en ik.

Ik kijk naar haar. Ze staat voor de spiegel en kamt haar lange blonde haren.

Ze neemt de tijd en het lijkt of die tijd voor mama is stil gaan staan. Ze is de mooiste vrouw van de hele wereld.

Ik blijf kijken terwijl ze de borstel telkens opnieuw door de glimmende haardos haalt. De golven reiken tot halfweg haar rug.

Het licht van het badkamermeubel weerkaatst op de gouden loken. Net of de zon voor de tweede maal vandaag is opgegaan.

Mama vraagt me mooi te blijven zitten. Ik zit op het gesloten toilet. Mijn voeten bungelen wat heen en weer. Geen krul op mijn hoofd die eraan denkt niet aan de vraag van mama te voldoen. Ik zit als op een troon. Prinses van mijn verzonnen paleis.

Voor mij staat de Koningin. Ze borstelt haar haren.

Vol bewondering volg ik de bewegingen.

Ze knelt nu wat haar in een rondje dat ze maakt van duim en wijsvinger. Ze zoekt in de kast naast de spiegel naar speldjes en neuriet.

Als mama neuriet is het feest rondom mij. Dan vallen rozenblaadjes langs mijn hoofd naar beneden en kriebelen zachtjes mijn kaken. Zoals in het verhaaltje dat mama me 's avonds voor bedtijd vertelt. Als er tijd is.

Nu is er tijd.

Mama draait haar vinger, zodat het plukje er een vrolijke buiting omheen maakt. Ze pint een eerste speldje onzichtbaar vast. Met haar vingers doet ze trucjes. Ik kijk gretig en vol verwachting. Het ziet er ingewikkeld uit, maar mama weet wat ze doet. Ze draait en draait. Prikt speldje na speldje. Ze kent een geheim recept voor het klaarmaken van haar. Ze voert het al neuriënd uit. De wereld buiten is ver weg. De badkamer is onze veilige cocon gevuld met bloemengeuren. Ik wil zachtjes wiegen. Net als wanneer ik op mama's schoot zit. Voorzichtig heen en weer tussen de vallende blaadjes. Op het golvende ritme van het zachte gezang.

Mama bekijkt zichzelf in de spiegel. Het vingerwerk achter het hoofd is opgehouden. Ze ziet er tevreden uit. In de spiegel kijkt ze me schuin aan en glimlacht. Het mooiste aan mama is haar lach. De glimlach van een Koningin.

De Koningin pakt nu haar staartspiegel en houdt die in verschillende posities achter zich. Ze keurt haar werk en knikt voldaan. Ze haalt een van die magische potjes uit de kast. Zo'n potje dat ze enkel gebruikt als we ergens heen gaan. En terwijl ze het openschroeft, neuriet ze verder.

Ik krimp even lichtjes in elkaar. Nauwelijks merkbaar.

Beneden ons hoorde ik een geluid. Het is een geluid waar ik niet van hou. Zoals een donderslag. De aankondiging van een nakende storm. Terwijl je op het strand een zandkasteel bouwt dat nog lang niet af is.

Mama heeft het niet gemerkt. Ze wrijft de witte zalf met trage, draaiende bewegingen over haar kaak.

Ik kijk naar de deur die ons scheidt van de wereld. Ik heb me niet vergist. Ik hoor nog meer lawaai beneden. Eerst gedempt, vervolgens luider. En zonder verdere aankondiging weerklinkt het gebrul op de trap.

‘Greta! Verdomme Greta, waar zit ge nu weer?!’

Mama schrikt en laat het potje zelf op de grond vallen. Het rolt even verder en draait wat onwennig om z’n as voor het zich ledig gewonnen geeft.

Met geweld zwaait de badkamerdeur open.

‘Waar is mijn portefeuille?!’ schreeuwt papa.

Mama moet bekomen van de plotse wind die aan haar rukt. Ze schudt het hoofd. De rozenblaadjes vallen ontgoocheld van haar af.

Haar ogen veranderen het snelst. Dan vindt ze ook haar stem terug. Niet om te neuriën deze keer, maar om een antwoord te formuleren.

‘Euh...’ begint ze nog onzeker door de opgelopen vrees voor de binnenstormende orkaan die nu de hele ruimte vult.

‘Wat is dat met u!’ zegt papa luid en verontwaardigd.

Hij kijkt mijn Koningin met gefronste wenkbrauwen en geopende mond aan.

Mama brengt voorzichtig een hand achter het hoofd. Ze raakt de prachtige dot aan die ze daar zonet tevoorschijn heeft getoverd.

‘Doe dat maar onmiddellijk weer los!’ brult de stem van de stormwind.

Ik kijk niet op. Een wind kan je niet zien. Je kan hem enkel voelen. Hij is koud. Zelfs al is de badkamer zelf lekker warm. Een rilling doet me even huiveren. Ik trek mijn benen op.

Het stormweer is nog niet voorbij. Dat weet ik. Er komt nog een windstoot. Mogelijk nog meer dan een.

Ik klem mijn opgetrokken knieën dicht tegen me aan.

‘Doe verdomme niet zo belachelijk! Vertel mij liever waar ge mijn portefeuille gelegd hebt! Ik zat godverdomme al op de snelweg!’

Het sprookje is afgelopen. De betovering verbroken. De Koningin is weer een gewone meid.

Nu schud ook ik de achtergebleven rozenblaadjes uit mijn haar en van mijn schouders. Ik draai een laatste ongeschreven pagina van het prinsessenverhaal om en sluit het boek.

‘Schone liedjes duren niet lang,’ hoor ik mémé in gedachten meedogenloos beweren. Ik heb geleerd dat dit klopt. Toch blijf ik het telkens opnieuw jammer vinden.

Het vervolg van de ochtend herinner ik me niet. Ik hoef echter geen enkele moeite te doen om die exact weer te geven zonder specifieke herinnering aan het moment zelf.

Mama maakt het haar los. Ze schudt het goud eruit en loopt naar beneden, achter papa aan.

Met nerveuze stem formuleert ze zinnen die inhoudelijk haar onwetendheid beklemtonen maar klinken als verontschuldiging. Papa kent het woord verontschuldiging niet. Hij kent wel het woord excuses. Voor hem echter betekent dit woord enkel ‘uitvluchten’. Hij brult dat ze geen excuses moet verzinnen. Dat mama beter gewoon meteen zou doen wat van haar gevraagd wordt in plaats van hem alleen maar nerveuzer te maken.

Zo gaat het door tot papa de portefeuille vindt. Hij zit in de zak van de jas die hij de dag voordien droeg.

‘En gij wist dat niet, dat die daar zat?’ vraagt hij nors aan mama. Maar dit soort vragen zijn geen echte vragen. Ze zijn enkel bedoeld om duidelijk te maken wie in huis de schuldige is. Mama kent hun ware aard goed genoeg. Dus geeft ze geen echte antwoorden. Ze zoekt slechts omzichtig naar uitleg die duidelijk moet maken dat ze het echt niet wist. Haar woorden klinken als een smeekbede om begrepen te worden.

Wat niet zal gebeuren. Ook, maar niet alleen, omdat de voordeur alweer met een smak is dichtgeslagen en papa met overdreven zware voet de Mercedes van de opritjaan jaagt.

Mama blijft nog even versteend staan op de plaats waar ze onbegrepen werd achtergelaten. Waarna de storm definitief gaat liggen en de rozenblaadjes vertrappeld op de grond achterblijven.

Wat mijn vader doet is ongehoord. Wat mama zegt blijft ongehoord.

Ik denk even na over de woordspeling. Een kleine nuance in taal. In werkelijkheid een wereld van verschil voor een gezin als het onze.

Allebei ongehoord, maar toch zo anders. Alleen, dat laatste zou mijn vader niet zien.

In de lijn van zijn typische onlogische logica zou hij verbeterd concluderen: 'Ziet ge wel dat uw moeder geen haar beter is! Maar ik ben wel de enige tegen wie ge u afzet, hé. Als dank wellicht, omdat ik altijd mijn peer voor u heb afgedraaid. Werken, werken, altijd maar werken, om u dit huis en deze luxe te kunnen geven. Terwijl mevrouw in haar grote villa op haar luie gat helemaal niets zat te doen. Maar voor haar toont ge wel respect, hé!' Daarmee eindigen zowat alle gesprekken tussen mij en mijn vader. Met een verwijt.

Ik zou me beter concentreren op de weg.

Zeker na zo'n vreselijk vermoeiende nacht. Ik mag het me niet voorstellen dat mijn laatste gedachten naar mijn vader zouden gaan. Dat zou wel een zeer larmoyant einde van een pathetisch leven zijn.

Mijn display licht op: bericht ontvangen.

Ik druk op het envelopje. 'Rustige nacht gehad, kindje? Tot straks. X, mama.'

Oh, hel. Vandaar komt die onbewuste herinnering aan mama plots opwellen. Die afspraak met haar was ik bijna helemaal vergeten.

Een misnoegde kreun ontglipt me. Dit etmaal kan gewoon niet nóg meer stuk. Maar goed. Beter vandaag in één keer door de zure appel heen bijten. Ik zit met mijn gedachten toch al in de huiselijke sfeer.

Maar eerst slaap inhalen.

Het nachtverblijf op E3 heb ik niet meer gehaald. Een oude man met hartproblemen werd door zijn dochter binnengebracht nog voor ik de derde verdieping had bereikt.

Nu niet slapen, zou mijn lontje enkel verkorten en dat is hoege-naamd niet wenselijk.

Ik duw wat harder op het gas. Mijn Peugeot gehoorzaamt onmiddellijk.

Zoals een paard dat zijn stal ruikt, versnel ik naarmate ik mijn doel bereik. Tussen het oprijden van mijn oprit en de naakte sprong in bed zit hooguit een kwartier. Ik ben nog wat nat van het douchen, maar extreem tevreden met mijn recordtijd.

Ik weet gelukkig dat inslapen nu bij uitzondering geen probleem is.